

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **nezletilá M. M.**, nar. XXX,
státní příslušnost XXX,
zastoupena zákonnou zástupkyní R. A. M.,
státní příslušnost XXX,
obě pobytem XXX

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2019, č. j. MV-131454-6/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 19. 8. 2019, č. j. OAM-763-17/PP-2019, jímž byla zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, účinného do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu“), s odůvodněním, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu. Žalobkyně se domáhá zrušení i prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení věci a v nedostatečném zhodnocení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Zejména považuje za nesprávné závěry správních orgánů, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobkyně poskytla dostatek důkazů o tom, že faktický vztah mezi ní a panem P. M., občanem XXX, je obdobný vztahu rodinnému, což ani žalovaná nezpochybnila. Dle žalobkyně se za příbuzné ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu mohou považovat i osoby, u kterých existuje ekonomická, faktická a emoční závislost. Dle žalobkyně se nachází ve specifické situaci, když její matka se nemůže rozvést, protože jí to XXX zákony neumožňují. Žalobkyně též namítá, že správní orgány jí neumožnily dostatečně prokázat příbuzenský vztah, když zamítly žalobkynin navrhovaný výslech pro nadbytečnost. Pokud správní orgány nepovažovaly předložené důkazy o vztahu mezi žalobkyní panem M. za dostačující, měly výslech provést. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně napadené rozhodnutí též za nepřezkoumatelné.
3. Další námitkou žalobkyně brojí proti nesprávnému vyhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně nemá žádnou jinou rodinu, s biologickým otcem není v kontaktu a nemá kam vycestovat. Téměř rok žije s matkou, sestrou a nevlastním otcem na území České republiky a chodí zde do školy. Vycestováním by došlo k narušení psychosociálního a intelektuálního vývoje žalobkyně. Ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte měly správní orgány vyložit neurčitý právní pojem „příbuzný“ dle § 15a zákona o pobytu ve prospěch žalobkyně.
4. Žalovaná v písemném vyjádření předně odkazuje na napadené rozhodnutí. K žalobním námitkám žalovaná uvádí, že na žalobkyni není možné pohlížet jako na občana Evropské unie, neboť mezi žalobkyní a občanem Evropské unie neexistuje jakýkoli příbuzenský vztah, přičemž u daného pobytového oprávnění je určitý stupeň příbuzenství obligatorní podmínkou. Žalovaná dále konstatuje, že se dostatečným způsobem vypořádala s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, již není zakázán pobyt na území České republiky a žalobkyně jej může realizovat na základě jiného pobytového oprávnění. Nelze však žalobkyni vydat povolení k přechodnému pobytu, nesplňuje-li zákonné podmínky pro jeho vydání.
5. Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, neboť žalovaná s takovým projednáním výslovně souhlasila a žalobkyně ve stanovené lhůtě s takovým projednáním neprojevila nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
6. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a věc posoudil takto:
7. Podle ust. § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu *Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel 1. není rodinným příslušníkem občana Evropské*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

unie, 2. o vydání povolení k přechodnému pobytu žádá v rozporu s podmínkami uvedenými v § 87b odst. 1 nebo 2, nebo 3. nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.

8. Podle ust. § 15a odst. 1 zákona o pobytu Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho
- a) manžel,*
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,*
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a*
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.*

Podle odst. 2 téhož ustanovení *Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že*

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud*
 - 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,*
 - 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo*
 - 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo*
 - b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*
9. Podle bodu 6 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice o rodinných příslušnících“) „[k] zachování jednoty rodiny v širším slova smyslu, a aniž je dotčen zákaz diskriminace z důvodů státní příslušnosti, by měl hostitelský členský stát postavení osob, které podle této směrnice nejsou zahrnuty v definici rodinného příslušníka, a které tedy nemají automatické právo na vstup a pobyt v hostitelském členském státě, přezkoumávat v souladu s vlastními vnitrostátními předpisy z hlediska otázky, zda by těmto osobám měl být umožněn vstup a pobyt s ohledem na jejich vztah k občanu Unie nebo na jakékoli další okolnosti, například jejich finanční nebo fyzickou závislost na občanu Unie.“
10. Podle čl. 2 odst. 2 písm. b) směrnice o rodinných příslušnících se rozumí rodinným příslušníkem „partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu“.
11. Podle čl. 2 odst. 2 písm. c) směrnice o rodinných příslušnících se rozumí rodinným příslušníkem „potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).“

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

12. Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť v případě shledání důvodnosti této námítky by bylo vyloučeno meritorní posouzení žaloby. Zde soud předně konstatuje, že vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí představují nejzávažnější nedostatky rozhodnutí, ať už jde o nesrozumitelnost rozhodnutí (z výroku není zřejmé, jaká práva či povinnosti jsou ukládány či deklarovány) či nedostatek důvodů odůvodnění (z rozhodnutí není zřejmé, na jakých úvahách správní orgán založil své rozhodnutí nebo není zřejmé, z jakých důkazů vycházel). Dílčí nedostatky rozhodnutí, je-li toto srozumitelné a ve svém celku poskytuje odpověď (byť implicitně) na námitky žalobkyně, nemohou způsobit vadu nepřezkoumatelnosti. Tyto závěry jsou v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, konkrétně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38: „*Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).*“ Městský soud v Praze nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí trpělo tak závažnými vadami, pro které by je nebylo možné meritorně posoudit. Námitka žalobkyně, že správní orgány neprovedly navrhovaný výsledek, by mohla způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí v případě, pokud by se jí správní orgány vůbec nezabývaly. Pokud však tento navrhovaný důkaz správní orgány neprovedly z důvodu nadbytečnosti, a toto rozhodnutí zdůvodnily, mohlo by jít v daném případě nanejvýš o vadu nezákonnosti.
13. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně i žalovaná nečiní sporným faktický vztah žalobkyně a druhá její matky – pana M. Rovněž je ze spisového materiálu zjevné, že tento faktický vztah je dlouhodobého charakteru a zahrnuje i sestru a matku žalobkyně, s nimiž žalobkyně sdílí rodinnou domácnost. Stejně pro posouzení důvodnosti žaloby tak je, zda tento faktický vztah lze zahrnout pod pojem „příbuzenství“, tedy zda je žalobkyně rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
14. Pojmem příbuzenství se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 Azs 230/2016-54: „*V rozsudku Rahman se Soudní dvůr zabýval především kritériem závislosti rodinných příslušníků podle čl. 3 bod 2 písm. a) směrnice. Závěry z rozsudku lze však vztáhnout také na výklad pojmu „všech ostatních rodinných příslušníků“, který je podstatný pro posouzení závěrů krajského soudu. V této souvislosti Soudní dvůr v rozsudku Rahman konstatoval, že cíl čl. 3 bodu 2 směrnice, „jak vyplývá z bodu 6 odůvodnění této směrnice, spočívá v „zachování jednoty rodiny v širším slova smyslu“ prostřednictvím usnadnění vstupu a pobytu*

osob, které nespádají do definice rodinného příslušníka občana Unie, obsažené v čl. 2 bodu 2 směrnice 2004/38, které jsou však k občanovi Unie vázány úzkými a stabilními rodinnými vztahy z důvodu specifických faktických okolností, jako je ekonomická závislost, skutečnost, že jsou členy domácnosti nebo vážné zdravotní důvody“ (odst. 32). [24] Z uvedeného v první řadě plyne, že okruh ostatních rodinných příslušníků je v tomto kontextu třeba vnímat jako rodinu v širším slova smyslu. Z formulace užití v citované pasáži rozsudku, hovořící o vázanosti „úzkými a stabilními rodinnými vztahy z důvodu specifických faktických okolností“ lze dále dovozovat, že otázka, zda lze určitý vztah považovat z hlediska čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice za vztah rodinný, může záviset na existenci faktické závislosti předpokládané tímto ustanovením, a nikoliv pouze na pokrevních poutech či jiných formalizovaných rodinných vztazích (...) Zmínit je třeba i to, že žalobci ve věci Rahman byli k občanovi EU ve vztahu švagrovském (jednalo se právě o švagry a neterě), aniž by Soudní dvůr vyjádřil jakoukoli pochybnost o tom, zda tyto osoby mohou patřit do okruhu „ostatních rodinných příslušníků“ ve smyslu směrnice. (...) Pojem „příbuzný“ užitý v návěti § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců je tedy třeba vykládat shodně s pojmem „ostatní rodinný příslušník“, užitým v čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice, jako neurčitý právní pojem, jehož naplnění musí být posuzováno vždy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Přitom je třeba zvážit charakter dotčeného příbuzenského vztahu, který nemusí záviset pouze na formalizovaných rodinných vazbách. Samozřejmě pro zjištění, zda je konkrétní osobu třeba pokládat za příbuzného ve smyslu § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, respektive ostatního rodinného příslušníka ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice je nutné, aby tato osoba měla s občanem Evropské unie určitý stupeň rodinné vazby. Nelze ad absurdum akceptovat tvrzení, že tato osoba je „příbuzným“ proto, že má s občanem EU společného předka v 17. století (k takovému pojetí by mohlo s určitou nadsázkou vést přijetí názoru krajského soudu). Na druhou stranu nelze tento pojem ani aplikovat natolik restriktivním způsobem, který by vylučoval osoby obecně považované za příbuzné, jakkoli je nelze zařadit mezi příslušníky tzv. „jádrové“ rodiny.“

15. Ustanovení § 15a zákona vycházející ze směrnice o rodinných příslušnících váže podmínky pro udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b zákona o pobytu cizinců zjednodušeně řečeno na pokrevní spojení s občanem EU (zejména v linii přímé), svazek právní (manželství, registrované partnerství, osvojení) či odkázání na jeho výživu či péči. Žalobkyně je (byla v době vydání napadeného rozhodnutí) však dcerou družky občana Evropské unie, jejichž vztah není nijak formalizován.
16. Touto problematikou se zabýval také např. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v rozsudku ze dne 9. 9. 2019, č. j. 59 A 65/2018-33: „Žalobce nelze pokládat za rodinného příslušníka občana České republiky ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce není synem pana XX, ale pana XX, matka žalobce je provdána za pana XX. Žalobce s panem XX nepojí žádný příbuzenský vztah. I pokud by se prokázalo, že pan XX 59 A 65/2018 - 33 je přítelem matky žalobce, na posouzení žalobcova postavení by to nemělo vliv, neboť zákon o pobytu cizinců nepřiznává postavení rodinného příslušníka občana EU na základě neoficiální vazby rodiče s občanem EU.“
17. S ohledem na shora uvedené a obsah správního spisu soud uzavírá, že žalobkyně není a nebyla v žádném příbuzenském vztahu k občanovi Evropské unie. Přestože soud přisvědčuje žalobkyni, že je třeba brát v potaz i faktickou povahu vztahu žalobkyně a pana M., k tomuto faktickému stavu je třeba zároveň přičíst alespoň určitý myslitelný formální příbuzenský vztah (např. neter – strýc, příp. manželka strýce). Vzhledem k tomu, že matka žalobkyně byla pouze družkou občana Evropské unie (v době zahájení řízení i vydání napadeného rozhodnutí), jakákoliv formální vazba na pana M. zde absentuje. Byť v obecné rovině je třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

brát v potaz nejlepší zájem dítěte, a za tím účelem pojem příbuzenství vykládat v co nejširší možné míře, samotný faktický vztah žalobkyně a občana Evropské unie nebyl a ani není dostačující pro naplnění podmínky dle ust. § 15a zákona o pobytu, neboť pobytové oprávnění dle § 87b zákona o pobytu nelze udělit při absenci jakéhokoliv formálního příbuzenského vztahu k občanovi Evropské unie.

18. Ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017 vyplývá, že je nutné, aby žadatel měl s občanem Evropské unie určitý stupeň rodinné vazby, přestože se nemusí jednat o vztah s členy tzv. „jádrové“ rodiny. Tuto podmínku však nelze bez dalšího naplnit pouze tím, že mezi občanem Evropské unie a žadatelem existuje toliko faktický vztah. Bez splnění základní podmínky alespoň vzdáleného formálního rodinného vztahu není možné pobytové oprávnění udělit. Žalobkyni nadto nebylo a není možno považovat ani za odkázanou na výživu a péči občana Evropské unie, neboť na území žije též se svojí matkou a nebylo možno proto dovodit závislost výlučně na péči pana M., když jmenovaný nemá k ní žádnou (ani formální) vyživovací povinnost. K tomu soud pouze doplňuje, že neshledal nezákonným ani postup správních orgánů, když neprovedly žalobkyní navrhovaný výslech. Ze shora uvedeného vyplývá, že vztah mezi žalobkyní a panem M. a jeho intenzitu správní orgány nijak nerozporovaly. Nebylo tedy třeba k této věci provádět ještě další důkazy, neboť stěžejním pro posouzení byla skutečnost, zda vztah žalobkyně a občana Evropské unie mohl mít vůbec i jiný než jen faktický rozměr. Nebylo tedy nezbytné provádět další dokazování ve věci faktického vztahu žalobkyně a pana M. První dílčí námitka je tedy nedůvodná.
19. Další námitkou žalobkyně je skutečnost, že žalovaná nesprávně vyhodnotila nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Přestože je žalobkyně nezletilá a navštěvuje zde školu, je zde (kde dni vydání napadeného rozhodnutí) pouze rok, což nelze za daných okolností považovat za dostatečně dlouhou dobu pro vytvoření silných a obtížně přerušitelných sociálních vazeb. Žalobkyně neprokázala dostatečně závažný zásah do soukromého a rodinného života, a jí a její rodině nic nebrání vycestovat do země původu. Jak uvedla žalovaná, do soukromého a rodinného života žalobkyně napadené rozhodnutí sice zasahuje, avšak nikoliv nepřiměřeně. Žalobkyně nesplnila základní zákonnou podmínku pro přiznání požadovaného pobytového oprávnění a tuto skutečnost nelze nahradit tvrzením, že zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně je nepřiměřený. *Ad absurdum* by taková aplikace ustanovení zákona o pobytu ve svém důsledku mohla vést k tomu, že by žadatel, pro něhož by bylo nepřiměřené vycestovat do země původu, mohl podat jakoukoliv žádost o pobytové oprávnění, a pobytové oprávnění získat při absenci splnění zákonných podmínek pouze s odkazem na nepřiměřenost dopadů rozhodnutí. Ani tato námitka tak není důvodná.
20. Soud pro úlnost konstatuje a dodává, že žalobkyně staví svou žádost na vztahu žalobkyně s občanem Evropské unie, za něhož označila pana P. M., občana Velké Británie, přičemž ohledně svého členství v Evropské unii uspořádalo Spojené království referendum dne 23. června 2016; pro vystoupení z EU se vyslovilo 52 % voličů (48 % bylo pro setrvání v Unii). Spojené království dne 29. března 2017 oznámilo Evropské radě, že hodlá vystoupit z EU a oficiálně tak využilo článku 50 Smlouvy o Evropské unii. Dne 30. ledna 2020 Evropská unie ratifikovala Dohodu o vystoupení. Spojené království vystoupilo z Evropské unie dne 31. ledna 2020, kdy tato dohoda vstoupila v platnost.

21. Protože Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. července 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu